

ΧΙΟΝΟΘΥΕΛΛΑ

Ανδριάνα Καραμήτρου

Χειμώνας και εγώ πέντε με έξι χρονών, δεν είχα πάει σχολείο ακόμα.

Ήμουν έξω στην αυλή, στης γιαγιάς το σπίτι.

Μέναμε στης γιαγιάς Ανδριανής το σπίτι ακόμα, το σπιτάκι μας, το αγόρασε λίγα χρόνια αργότερα ο πατέρας μου.

Όμορφη και καθαρή η αυλή της γιαγιάς, με έναν φούρνο προς του δρόμου την μεριά και μια αποθήκη απέναντι από το όμορφο διώροφο σπίτι, με μια σκάλα με βεράντα, μέσα στην αυλή μπροστά. Σε αυτή την βεραντούλα, που στα δίπλα είχε και έναν μικρό μπαχτσεδάκι, έτσι το έλεγε η γιαγιά, μπαχτσεδάκι. Ήταν μπροστά από τα παράθυρα του σπιτιού είχε και ένα πεζούλι που καθόμουν εκεί πολλές φορές. Μια φορά που καθόμουν εκεί στο πεζούλι ήταν και ο θεός μου Γιάννης, ο μικρός αδελφός του πατέρα μου. Μικρή καθώς ήμουν με χαιρόντουσαν και με έπαιζαν όλοι στην οικογένεια, ο θεός Γιάννης πειραχτήρι και αυτός, όλο με πείραζε και εγώ πάντα ήθελα να τον εντυπωσιάζω αλλά δεν τα κατάφερα, διότι ότι και να του έλεγα, δεν τον εντυπωσίαζα με τίποτα. Του έλεγα λοιπόν θείο, η μαμά μου έχει καινούργιο φόρεμα... Ε...! Σπουδαία...! Έλεγε θεός. Αχ! εμένα με έπιανε η στεναχώρια και ξανά προσπάθεια από μέρος μου, ο μπαμπάς μου αγόρασε καινούργια παπούτσια.... Ε....! Σπουδαία...! Όσο μου έλεγε ο θεός τα σπουδαία, εγώ ακόμα πιο πολύ προσπαθούσα, κοίτα και το δικό μου φόρεμα θείο, είναι καινούργιο Ε...! Σπουδαία...! έλεγε ξανά ο θεός, έχω και καλά παπούτσια, είναι καινούργια.. Ε....! Σπουδαία...! πάλι ο θεός. Αχ! Τι στενοχώρια ήταν αυτή, τι άλλο να βρω να του πω και ίσως να μην ξαναπεί αυτά τα σπουδαία, αλλά τίποτα, ότι του έλεγα, ο θεός μόνο σπουδαία έλεγε, αμάν πια.....

Μέσα στην μεγάλη μου απελπισία, αγανακτισμένη του λέω, αμάν θείο, μην λες αυτά τα σπουδαία, όχι άλλα σπουδαία...!! Όχι άλλα σπουδαία...!! Έσκαγε στα Γέλια ο θεός....

Μικρούλα ήμουν η καημένη και με πείραζαν όλοι στο σπίτι, όπως και τα άλλα αδέρφια του πατέρα μου, άλλα το διασκέδαζα και εγώ και ας γελούσαν με εμένα. Μια φορά πάλι που θυμάμαι τώρα σαν στον ύπνο μου, καθισμένοι όλοι γύρω – γύρω και περνούσαν καπνό και εγώ πήγαινα και γύριζα παντού και το πείραγμα άρχιζε, μου έλεγαν Ανδριάνα, κλείσε την πόρτα, εγώ όσο μου έλεγαν να κλείσω την πόρτα, τόσο δεν την έκλεινα, μετά μου έλεγαν μην κλείσεις την πόρτα... Τρεχάλα εγώ να την κλείσω την πόρτα και δώστου γέλια όλοι, κουκλοθέατρο σκέτο με είχαν, άλλα και εγώ άλλο που δεν ήθελα. Όταν μεγάλωσα λίγο, με ρωτούσαν Ανδριάνα, θυμάσαι που δεν έκλεινες την πόρτα; τα σπουδαία τα θυμάσαι; Τα θυμώμουν λέει.....

Η μητέρα μου έλεγε ότι περπάτησα και μίλησα εννέα μηνών και πήγαινα, χτυπούσα την πόρτα της γιαγιάς και φώναζα γιαγιά άνοιξε την πόρτα! Η γιαγιά έβλεπε ένα μικρό ανθρωπάκι μπροστά της και έλεγε στα χωριάτικα (Παναγία μου σημάδ...) Τώρα τα θυμάμαι όλα αυτά με νοσταλγία, αλλά τι να κάνουμε, έτσι είναι η ζωή, μεγαλώνουμε και μας μένουν μόνο οι παιδικές μας αναμνήσεις.

Ερχόμαστε και πάλι στην αυλή της γιαγιάς που είχε και έναν όμορφο αρκετά μεγάλο κήπο, από την απέναντι μεριά του φούρνου, που η γιαγιά και η θεία Μαρία, έβαζαν λαχανικά και λουλούδια της εποχής.

Η αυλή ήταν στρωμένη με τσιμέντο και γύρω - γύρω ασπρισμένο το τσιμέντο λευκό με ασβέστη, καθώς και ο φούρνος. Όλη η αυλή έκλεινε από τον δρόμο μεριά με μια καγκελόπορτα και έμοιαζε με αυλή σε κάποιο νησί.

Αν και ήμουν μικρή τα θυμάμαι αρκετά καλά, εκεί λοιπόν μπροστά στην καγκελόπορτα στεκόμουν και εγώ και έβλεπα προς τον δρόμο, κρατώντας τα κάγκελα της πόρτας, με το μικρό μουτράκι μου ανάμεσα σε αυτά, έβλεπα μπρος μου τον απέραντο κάμπο των Σερρών, Η θέα από της γιαγιάς το σπίτι είναι το κάτι άλλο, διότι είναι σε πολύ ψηλό μέρος και μπορείς να δεις όλο τον κάμπο των Σερρών, τα βράδια φαίνονται τα φώτα από τα άλλα χωριά που είναι γύρω από το δικό μας το χωριό, το Μικρό Σούλι. Από εκεί μέσα από την πόρτα χάζεα και εγώ έτσι μόνη που αισθανόμουν και στον παράδεισο να είσαι όταν δεν έχεις παρέα, νοιώθεις την μοναξιά πολύ και φυσικά για ένα παιδάκι όπως ήμουν εγώ τότε, ένοιωθα αρκετά μόνη. Ξαφνικά εκεί που χάζεα μέσα από την καγκελόπορτα περνά από τον δρόμο ένα κοριτσάκι στη ηλικία μου, η Δήμητρα, πως βρέθηκε εκεί, δεν ξέρω διότι το σπίτι της δεν ήταν για μας τα παιδιά και τόσο κοντά, με το δικό μας σπίτι. Εγώ πάντως έτσι φυλακισμένη που ένοιωθα άνοιξα τα μάτια μου από χαρά, μόλις την είδα. Ήρθε κοντά η Δήμητρα και λέγαμε τα δικά μας στη δική μας διάλεκτο την παιδική, ξάφνου η Δήμητρα μου λέει,

(εγώ θα πάω της θείας μου Αγγελικής το σπίτι, θέλεις να έρθεις;) Αμάν! Τι πειρασμός ήταν αυτός τώρα .... Είναι μακριά; Την ρωτώ, όχι λέει η Δήμητρα, ξέρεις τον δρόμο; Ξαναρωτώ, ναι! Πάω κάθε μέρα, απαντάει η Δήμητρα, θέλω να έρθω της λέω άλλα δεν ξέρω πως να ανοίξω την πόρτα, θα μπορούσα να πάω από την άλλη μεριά προς τον Αι Γιάννη όπου είναι και το εκκλησάκι του Αι Γιάννη άλλα πολύ μας φαινόταν και δεν έπρεπε να χάνουμε χρόνο, μην μας πάρουν είδηση και δεν μας αφήσουν να φύγουμε. Από εδώ, από εκεί, με την βοήθεια της καλής φίλης Δήμητρας, ανοίξαμε την πόρτα, που δεν ήταν κλειδωμένη, απλά ήταν κλειστή με ένα σιδεράκι, λίγο μαγκωμένο μα το τραβήξαμε και νάμαστε έξω ελεύθερες και χαρούμενες πλέον...

Παίρνουμε τον δρόμο για της θείας Αγγελικής.... Περπατήσαμε τον δρόμο που έβλεπε στον κάμπο και μπήκαμε στην μικρή πλατεία του χωριού, τα λεγόμενα Μουρσιά.

Μετά κατηφορίσαμε έναν άλλο δρομάκο, που είχε μια βρύση με μεγάλες γούρνες, όπως ήταν τότε παλιά οι βρύσες στα χωριά, την κάτω βρύση, όπως έλεγαν τη βρύση αυτή.

Μετά μπήκαμε σε μία άλλη πιο μικρή πλατεία δεν θυμάμαι πως λεγόταν η πλατεία και κατηφορίσαμε έναν άλλο δρόμο, που ήταν και κοντά της Δήμητρας το σπίτι αλλά εμείς συνεχίσαμε τον δρόμο μας για το σπίτι της θείας Αγγελικής.

Δεν συναντήσαμε κανέναν στον δρόμο, όλοι με το κρύο που έκανε, ήταν μέσα στα σπίτια τους και παστάλιαζαν τα καπνά τους. Είχαμε απομακρυνθεί αρκετά, άρχισε σιγά – σιγά και να χιονίζει, το κρύο πολύ δυνατό, αφήναμε το χωριό πίσω μας και προχωρούσαμε, έξω από το χωριό, φτάσαμε σε έναν ξερόλακκο και η Δήμητρα μου λέει, δεν είναι και πολύ μακριά από εδώ το σπίτι της θείας της Αγγελικής. Το χιόνι όμως έπεφτε όλο και πιο πυκνό, οι νιφάδες του χιονιού τρελοχόρευαν μπροστά μας, όλο και πιο πυκνές, άρχισε να γίνεται μια λευκή, πυκνή κουρτίνα και ήταν το μόνο που βλέπαμε μπροστά μας, δεν βλέπαμε που πηγαίναμε, φόβος και τρόμος μας έπιασε, πέσαμε επάνω σε μια παλιά αποθήκη, προσπαθήσαμε να ανοίξουμε την πόρτα μα τίποτα, ήταν κλειδωμένη, είχε και παράθυρα αλλά δεν άνοιγε κανένα από αυτά, ίσως και τα μικρά παγωμένα μας χεράκια, ήταν αδύναμα να τα ανοίξουν.

Γυρνούσαμε γύρω - γύρω από την αποθήκη κλαίγοντας και πανικόβλητες, κουραστήκαμε τελικά και καθίσαμε σε μια γωνία έξω από την αποθήκη. Ευτυχώς κατά τύχη, καθίσαμε από την μεριά που ήταν το πετρόστρωτο του ξερόλακκου, διότι αν καθόμασταν από την πίσω μεριά, δεν θα την γλυτώναμε με τίποτα και παρακάτω θα εξηγήσω γιατί. Ερημιά, κανένας δεν περνούσε, ποιος ήταν χαζός σαν και εμάς να βγει με τέτοιο καιρό, με τόσο κρύο και χιόνι, όλοι ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους με τις σομπούλες και τα τζάκια τους, θα έψηναν κάστανα και θα παστάλιαζαν τα καπνά τους, στο χωριό μας το Μικρό Σούλι Σερρών και γύρω στην περιοχή όλοι οι κάτοικοι ήταν αγρότες, καπνοπαραγωγοί.

Εμείς πάντως είχαμε παγώσει, είχαμε γίνει καταψυγμένες από το κρύο και ζαλισμένες τώρα πια, δεν είχαμε δύναμη ούτε για κλάματα. Ένας Θεός ξέρει μόνο πόση ώρα ήμασταν εκεί. Μέσα στον λήθαργο μας, σαν να ακούσαμε βήματα αλόγου και μέσα από την χιονοκουρτίνα ξεπρόβαλε η σκιά ενός καβαλάρη, σαν οπτασία, σαν να ήταν σε όνειρο, ο καβαλάρης πέρασε από πολύ κοντά μας και μας είδε, ίσως και να μας άκουσε που μοιρολογούσαμε, ποιος ξέρει. Δεν ξέρω αλλά ευτυχώς που καθίσαμε και στη γωνία της αποθήκης που ήταν από τον δρόμο μεριά γιατί αν καθόμασταν από την άλλη μεριά, δεν ξέρω αν θα μας έβλεπε, ούτε και αν θα μας άκουγε, διότι και το κλάμα μας ήταν πολύ ξεψυχισμένο.

Μόλις μας είδε λοιπόν αυτός ο θεόσταλτος άνθρωπος, να είναι καλά όπου και αν βρίσκεται.

Ο Θεός να του ανταποδώσει το καλό που μας έκανε διότι σίγουρα μας έσωσε τη ζωή. Αν δεν βρισκόταν αυτός ο ευλογημένος ο άνθρωπος, ποιος ξέρει πότε θα μας έβρισκαν και πως θα μας έβρισκαν, ούτε που θέλω να το σκέπτομαι.

Κατέβηκε από το άλογο του και ήρθε κοντά μας, δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του. Τι κάνετε εδώ με τέτοιο καιρό; Ποια είσαστε; Ρώτησε με ανησυχία και με μεγάλη απορία ζωγραφισμένη στο προσωπό του. Η Δήμητρα του είπε, θέλουμε να πάμε στης θείας μου Αγγελικής το σπίτι, στης θείας Αγγελικής; Δεν πάτε πουθενά, στα σπίτια σας γρήγορα, εκεί θα σας πάω εγώ τώρα και γρήγορα μάλιστα... Αυτός ο καλός άνθρωπος θα πρέπει να κατάλαβε ποια παιδιά ήμασταν διότι εμείς από την τρομάρα και την παγωνιά δεν νομίζω να του είπαμε τα ονόματα μας.

Μας ανέβασε επάνω στο άλογο, γρήγορα - γρήγορα και αρχίσαμε να ανεβαίνουμε προς το χωριό.

Της Δήμητρας το σπίτι ήταν πριν από το δικό μου και φυσικά σταματήσαμε πρώτα από της Δήμητρας το σπίτι, αλλά δεν θυμάμαι τι είπαν και πως αντέδρασαν οι γονείς της. Μετά συνεχίσαμε το δρόμο για το δικό μου σπίτι, ο άνθρωπος ήξερε ακριβώς που να με πάει. φτάσαμε τελικά στο δικό μου σπίτι, με κατέβασε από το άλογο και το έδεσε σε ένα δενδράκι έξω από την αυλή στο δρόμο, μπήκαμε στην αυλή, ανεβήκαμε τα σκαλιά και ο άγνωστος άνθρωπος, για μένα άγνωστος τουλάχιστον, χτύπησε την πόρτα. Άνοιξε την πόρτα ο πατέρας μου, οι γονείς μου παστάλιαζαν καπνό ήσυχτοι, δεν πήραν είδηση ότι έλειπα, νόμισαν ότι ήμουν μέσα στο άλλο δωμάτιο, με την γιαγιά μου και δεν έψαξαν να με βρουν, έτσι, θα ξεπαγιάζαμε μια χαρά με την Δήμητρα.

Πέρασαν οι γονείς μου τον άνθρωπο μέσα, ήταν και αυτός από το χωριό μας για αυτό ήξερε που να μας πάει, ο καημένος ο πατέρας μου δεν ήξερε πως να τον ευχαριστήσει, τρώμαξε και η μάνα μου και έβλεπε τον άνθρωπο με απορία, τέλος πάντων, μετά από όλες τις απορίες και τις τρομάρες, με πήρε η μητέρα και μου άλλαξε τα βρεγμένα μου ρούχα και μπροστά στον ξένο άνθρωπο, θυμάμαι ότι ντρεπόμουν κιόλας αλλά μικρούλα ήμουν χαρά στο πράγμα άλλωστε και μόνο ένα δωμάτιο είχαμε όλο και όλο.

Κέρασαν καφέ στον άνθρωπο και έπιασαν την κουβέντα, εμένα με σκέπασαν και με κουκούλωσαν με τις ζεστές κουβέρτες στο ντυβανάκι μου, ήθελα όμως και μου άρεσε να ακούω την κουβέντα τους, αν και δεν θυμάμαι τίποτα από το τι έλεγαν, άνοιγα τα μάτια μα όλο έκλειναν, προσπαθούσα να ακούσω αλλά τα μάτια μου έκλειναν ξανά, ως που αποκοιμήθηκα, θα πρέπει να με είχε κουράσει όλη αυτή η περιπέτεια και προς μεγάλη μου απογοήτευση, όταν ξύπνησα ο ξένος είχε φύγει πια...

Ποιος ήταν εκείνος ο άνθρωπος, ούτε που ξέρω, αφού ούτε και η μάνα μου δεν θυμάται το όνομα του, πάντως ήταν από το χωριό μας, όπως μου λέει ακόμα και τώρα η μάνα μου.

Παρ' όλη τη λαχτάρα μας και την ταλαιπωρία μας δεν φτάσαμε ποτέ στο σπίτι της θείας Αγγελικής, γυρίσαμε με το ίδιο εισιτήριο και οι δυο στα σπίτια μας.....

Αυτή ήταν η μικρή περιπετειούλα μου στα χιόνια, ήταν επικίνδυνη αποστολή αλλά εγώ την θυμάμαι ως και σήμερα. Τα παιδικά μας χρόνια, εκείνη η εποχή, όσο δύσκολα και αν ήταν, δεν παύουμε να τα θυμόμαστε και να τα νοσταλγούμε πάντα.

Όμως η παιδική μας ανωριμότητα, μας οδηγούσε κάποιες φορές να κάνουμε πράξεις επικίνδυνες και αν δεν είχαμε και λίγη τύχη ίσως να τις πληρώναμε κάπως ακριβά.

Ανδριάνα Καραμήτρου

